

ODÔVODNENIE SŤAŽNOSTI PODĽA ČL. 127 ODS. 1 ÚSTAVY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

V odôvodnení sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) musí sťažovateľ vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlišenia úlohy Ústavného súdu Slovenskej republiky od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, Ústavný súd Slovenskej republiky je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 352/2017 z 30. mája 2017)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť A. A., zastúpenej spoločnosťou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Námestie SNP 3, Trnava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Roman Desát, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 453/2013-109 z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. A. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2016 doručená sťažnosť spoločnosti A. A. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co 453/2013-109 z 30. septembra 2015.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako navrhovateľka v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom na Okresnom súde

Tmava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 C 279/2013 proti D. P. (ďalej len „odporkyňa“).

Sťažovateľka 7. februára 2007 ako kupujúca uzavrela s právnym predchodcom odporkyne kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť (byť a príslušené pozemky). V rovnaký deň zaplatila predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu 1 331,37 €. Právny predchodca však 22. februára 2007 zomrel a orgán správy katastra príslušné vkladové konanie rozhodnutím z 19. marca 2007 pre potrebu ustálenia dedičov prerušil. Dedičia po nebohom predávajúcom podali 3. mája 2007 na okresnom súde žalobu o určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Argumentovali, že ich právny predchodca v čase uzatvárania kúpnej zmluvy z dôvodu duševnej poruchy nebol spôsobilý tohto právneho úkonu. Okresný súd žalobe dedičov rozsudkom č. k. 26 C 54/2007-171 z 12. mája 2010 vyhovel a určil absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Prvostupňový rozsudok bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 247/2011-214 z 10. mája 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. júna 2011. V dedičskom konaní potom na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 26 D 189/2007, 9 Dnot 69/2007-42 z 13. Decembra 2011 (právoplatné v ten istý deň) nadobudla predmetné nehnuteľnosti odporkyňa. Sťažovateľka 21. marca 2013 vyzvala odporkyňu na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny. Keďže odporkyňa výzve nevyhovela, podala sťažovateľka 7. júna 2013 žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia (1 331,37 € s príslušenstvom).

Okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 279/2013-74 z 26. septembra 2013 návrh sťažovateľky zamietol. Reagoval tak na námietku premlčania podanú odporkyňou a v nadväznosti na ňu uzavrel, že *„keďže kúpna zmluva bola vyhlásená za neplatnú rozhodnutím súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 9.6.2011 a z tohto dôvodu zanikla od počiatku, objektívna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť 7.2.2007 a uplynula dňa 7.2.2010 a subjektívna lehota začala plynúť 9.6.2011 a uplynula dňa 9.6.2013. Navrhovateľka podala návrh na súd až dňa 7.6.2013, t. j. po uplynutí 3-ročnej objektívnej lehoty. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že obe lehoty – subjektívna (dvojročná) ako aj objektívna (trojročná aj desaťročná) začínajú a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a ak je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať. V danom prípade to znamená, že ak navrhovateľke uplynula trojročná objektívna lehota, a odporkyňa vzniesla v tomto smere námietku premlčania, nemôže sa navrhovateľka ďalej dôvodne dovolávať svojho nároku ešte v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.“*

Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom sa dožadovala aplikácie § 107 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) na svoju kauzu. Uviedla k tomu, že *„uzavretím kúpnej zmluvy došlo k prejavom vôle oboch zmluvných strán a každá zo zmluvných strán sa zaviazala poskytnúť druhej strane plnenie. Kúpna zmluva je synalagmatickým záväzkom a to bez ohľadu na to, či v konečnom dôsledku plnili obe strany alebo len jedna z nich a preto je irelevantné, či k povoleniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti došlo alebo nie. Ak by o neplatnosti kúpnej zmluvy súd nerozhodoval, ale ak by rozhodol súd zamietnutím žaloby, navrhovateľka by nehnuteľnosti nadobudla.... Navrhovateľka v čase odovzdania kúpnej ceny resp. v čase prerušenia konania ako ani v čase prebiehajúceho súdneho konania a krátko po ňom nemohla uplatňovať žiadne práva, pretože jednak legitímne očakávala, že súd žalobu zamietne a jednak nebola pre prerušenie dedičského konania známa osoba, ktorá by bola pasívne legitimovaná na uplatnenie akýchkoľvek práv navrhovateľky. Prihliadnutie k námietke súdom a nepriznanie vrátenia kúpnej ceny súdom je podľa navrhovateľky aj v rozpore so zásadou spravodlivosti*

a rovnosti účastníkov právneho vzťahu. Súd neobjasnil prečo do 09.06.2011 bola prezumovaná platnosť predmetnej kúpnej zmluvy, pričom považoval za začiatok plynutia premlčacej doby iný dátum.“

Sťažovateľka v odvolaní poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. septembra 2011 (sp. zn. 4 Cdo 256/2010), „v ktorom sa konštatuje, že ak sa zamýšľaná kúpa nerealizovala, záloha sa stáva bezdôvodným obohatením vo chvíli, kedy odpadol právny dôvod, na ktorého základe budúci kupujúci plnil budúcemu predávajúcemu, teda kedy predávajúci odmietol nehmuteľnosť kupujúcemu predať, prípadne kedy sa vytvoril stav, z ktorého je zrejmé, že kúpa už nebude realizovaná. V danom prípade sa takýto právny stav vytvoril až dňa 09.06.2013 (správne malo byť „09.06.2011“, pozn.), pretože to, že kúpa nebude zavŕšená povolením vkladu vlastníckeho práva do katastra nehmuteľností sa stalo zrejším až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy.“

Krajský súd rozsudkom č. k. 23 Co 453/2013-109 z 30. septembra 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a zhodne s prvostupňovými závermi dodal, že „nie je možná aplikácia ust. § 107 ods. 3 a to z dôvodu, že ustanovenie tohto odseku možno aplikovať iba na tie prípady, keď podľa zmluvy každý z účastníkov niečo dostal a teda každý z nich to, čo dostal, je v prípade neplatnosti alebo zrušenia zmluvy povinný vrátiť druhému účastníkovi. V danom prípade na základe uvedenej zmluvy neprešlo vlastnícke právo k bytu na odporkyňu, takže táto na základe zmluvy nič nedostala, teda nevznikla jej povinnosť niečo vrátiť druhému účastníkovi zmluvy. Odvolací súd má takisto za to, že v danom prípade uplynula objektívna premlčacia doba, keď bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba teda začína plynúť už od vzniku takéhoto (neskôr) určeného absolútne neplatným) právneho úkonu. Absolútne neplatný právny úkon vznikol dňa 07.02.2007, takže trojročná objektívna premlčacia doba uplynula dňa 07.02.2010.“

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka dôvodí v prospech aplikovateľnosti § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka na jej prípad. Tvrdí, že „súd uviedol ako jedinú možnosť ochrany práv sťažovateľky preventívne podanie žaloby v rámci objektívnej premlčacej lehoty. Znamenalo by to, že má každý účastník zmluvy, ktorej platnosť je sporná a prejednávaná na súde, preventívne podať žalobu na súd a domáhať sa pre istotu vydania bezdôvodného obohatenia. Takéto riešenie je absurdné. Sťažovateľka sa teda nemá ako domáhať svojich práv s výnimkou neprihliadnutia na námietku premlčania v súlade s ust. § 107 ods. 3 OZ.“

Rovnako ako v odvolaní, aj v sťažnosti sťažovateľka poukazuje na súvisiace rozhodnutie najvyššieho súdu (právny záver najvyššieho súdu znie takto: „ak sa zamýšľaná kúpa nerealizovala, záloha sa stáva bezdôvodným obohatením vo chvíli, kedy odpadol právny dôvod, na ktorého základe budúci kupujúci plnil budúcemu predávajúcemu, teda, kedy predávajúci odmietol nehmuteľnosť kupujúcemu predať, príp. kedy sa vytvoril stav, z ktorého je zrejmé, že kúpa už nebude realizovaná“) a opakuje, že súdy konajúce v jej veci mali právne závery z tohto rozhodnutia aplikovať aj na jej spor, keďže „to, že kúpa nebude zavŕšená povolením vkladu vlastníckeho práva do katastra..., a teda že vôbec došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporkyne, sa stalo zrejším až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy, teda dňa 09.06.2011“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky upravené v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ÚSR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. 23Co/453/2013-109 zo dňa 30.09.2015 porušené.“

2. *Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. 23Co/453/2013-109 zo dňa 30.09.2015 ústavný súd zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie*

3. *Ústavný súd priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 95,71 EUR, ktoré je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predbežné prerokovanie sťažnosti vedie ústavný súd k jej odmietnutiu z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Dôvody pre tento záver sú dva.

1. Sťažnosť z 11. januára 2016 bola ústavnému súdu podaná v mene sťažovateľky obchodnou spoločnosťou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., za ktorú je podpísaný Mgr. Roman Desát, advokát.

Z výpisu nachádzajúceho sa na webovom sídle obchodného registra (<http://www.orsr.sk/vypis.asp?ID=123980&SID=7&P=1>) ústavný súd zistil, že konateľmi spoločnosti Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., sú od 1. apríla 2008 nepretržite JUDr. Ing. P. P. a JUDr. J. P., pričom „za spoločnosť koná a podpisuje konateľ samostatne. Podpisovanie za spoločnosť sa uskutočňuje tak, že k vytlačenému alebo napísanému obchodnému menu spoločnosti pripojí konateľ svoj vlastnoručný podpis.“

Obchodná spoločnosť Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., zastupuje sťažovateľku na základe splnomocnenia z 11. januára 2016, v ktorom JUDr. Ing. Peter Pacalaj ako konateľ spoločnosti Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., „ďalej poveruje a splnomocňuje pre všetky jednotlivé úkony

vo vyššie uvedenej veci týchto spolupracujúcich advokátov a advokátskych koncipientov spoločnosti Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o.:

Mgr. Pavla Gavorníka, advokáta,... so sídlom Nám. SNP 3, 917 01 Trnava,

Mgr. Romana Desáta, advokáta,... so sídlom Nám. SNP 3, 917 01 Trnava,

JUDr. Ondreja Pivarčího, advokátskeho koncipienta, bytom ...,

s čím splnomocniteľ súhlasí.“

Podľa § 20 ods. 1 poslednej vety zákona o ústavnom súde návrh (na začatie konania, pozn.) musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V prípadoch obligatórneho zastúpenia navrhovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom (čo platí aj v danej veci) je základným procesným prameňom práva ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Citované zákonné ustanovenie procesného poriadku (vo vzťahu k iným právnym predpisom ide o lex specialis) vymedzuje nevyhnutné náležitosti právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom, ktoré musia byť splnené a ktoré nie je možné zmluvne ani inak obmedziť (I. ÚS 339/2012).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne poukazuje na to, že zmyslom a účelom substitučného (náhradného) splnomocnenia nemôže byť (z povahy veci) úplné nahradenie originálneho splnomocnenia. Podľa názoru ústavného súdu preto náležite nezdôvodnené a/alebo neobmedzené substitučné (náhradné) splnomocnenie, ktoré vo svojej podstate nahrádza originálne splnomocnenie, je v konaní pred ústavným súdom vylúčené. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci ďalej uvádza, že „oprávnenosť“ substituenta vypracovať návrh a podpísať ho v mene sťažovateľa, ktorý ho na to výslovne nespomocnil, nemožno ústavne konformným spôsobom oprieť ani o substitučnú doložku obsiahnutú v pôvodnom splnomocnení sťažovateľa pre advokáta (m. m. I. ÚS 339/2012, II. ÚS 474/2015, III. ÚS 271/2016).

Ústavný súd zistil, že predložená sťažnosť nebola podpísaná a vypracovaná sťažovateľkou alebo ňou splnomocnenou obchodnou spoločnosťou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., ale advokátom Mgr. Romanom Desátom. Táto zákonná podmienka vyplýva z už citovaného ustanovenia § 20 ods. 1 poslednej vety a ods. 2 zákona o ústavnom súde. Návrh, ktorý nemá všetky zákonom predpísané náležitosti (podpísanie návrhu na to určenou osobou takouto náležitosťou nepochybne je), nie je spôsobilý vyvolať začatie konania.

Ústavný súd z uvedených dôvodov konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

2. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy...

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Zo vzájomného realizačného pôsobenia citovaných procesných noriem podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že v odôvodnení sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa

jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách.

Naznačenú ťažiskovú distinkciu musí odrážať aj odôvodnenie sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia sťažnosti. Inými slovami, sťažovateľ môže v sťažnosti dôvodit' nesprávnym právnym posúdením veci, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd, súčasne ale musí odôvodniť nežiaduci dopad tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci na jeho základné práva a slobody. V opačnom prípade musí ústavný súd konštatovať nedostatočnosť odôvodnenia sťažnosti, jej rozpor s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde a sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Predložená sťažnosť má približne tri strany. Sťažovateľka opisuje skutkové pozadie svojej kauzy, ktorú všeobecné súdy prerokovali, ako aj právne názory, ktoré okresný súd a krajský súd viedli k zamietnutiu jej žalobného návrhu. Následne sťažovateľka svoj nesúhlas s právnymi závermi všeobecných súdov koncentruje na rozsahu asi jednej strany do systematickej časti odôvodnenia sťažnosti, ktorú nadpísala „3. V čom vidí sťažovateľka nezákonnosť rozhodnutia“. Celá táto časť obsahuje iba argumenty v prospech jej názoru o potrebe aplikácie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka na jej spor. Napokon sťažovateľka formuluje sťažnostný petit.

Ústavný súd konštatuje, že predložená sťažnosť neobsahuje relevantné ústavnoprávne zdôvodnenie. Jediným náznakom ústavnoprávnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľky na prvej strane jej sťažnosti, podľa ktorého „postupom krajského súdu došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 23Co/453/2013... k porušeniu základného práva sťažovateľky na ochranu majetku..., základného práva na súdnu ochranu... a práva na spravodlivé súdne konanie... tým, že krajský súd výkladom ust. § 107 OZ a neaplikáciou ust. § 107 ods. 3 OZ absolútne poprel účel a podstatu ustanovenia § 107 ods. 3 OZ“. Aj tu však absentuje jej „dotiahnutie“ do prostredia ústavnej regulácie základných práv a slobôd. Navyše, citovanou pasážou sťažovateľka zasieva do svojho podania vnútorný logický rozpor, keďže v nej výslovne kritizuje postup krajského súdu, kým v sťažnostnom petite navrhuje vysloviť porušenie označených základných práv nie postupom, ale rozhodnutím krajského súdu.

Ústavný súd uzatvára, že sťažovateľka využila v podstatnom rozsahu argumentáciu, akú predtým prezentovala orgánom všeobecného súdnictva. Pri tomto postupe prehliadla, že pred orgánmi všeobecného súdnictva viedla spor o zákonnosť, kým pred ústavným súdom má viesť spor o ústavnosť.

Sťažnosť je preto nedostatočne odôvodnená, a tak nespĺňa zákonnú náležitosť vyplývajúcu z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať

práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nedostatky návrhu (sťažnosti) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, ak sťažovateľka disponuje kvalifikovaným právnym zastúpením – advokátom. Tento záver vyplýva zo stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010).

Z uvedených dôvodov ústavný súd predloženú sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).